

ling. Men tag og læs, hvad Vilhelm Lassen og J. C. Christensen har sagt. Hvor ynkeligt, sagde J. C. Christensen, var ikke den Stilling at undlade at stemme for en Finanslov, der indeholdt saa mange udmærkede Bevillinger! Jeg tror, det vil være en underholdende Læsning for det ærede Medlem.

Ordføreren (Wilmann): Den højtærede Forsvarsminister kunde vist godt have taget det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelser med under denne Læsning.

Jeg hørte med megen Opmærksomhed paa, hvad det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vilde sige om det konstitutionelle Spørgsmaal i denne Sag, og jeg fik at vide af det ærede Medlem, at det var ikke saa meget det, om man lovgiver paa Finansloven, der var det afgørende, nej, det afgørende var, hvad man lovgiver om. Det undrer mig i højeste Grad, jeg troede ikke, at en formel Fremgangsmaade kunde være mere eller mindre rigtig under Hensyn til, hvad det drejede sig om. Med Hensyn til Kultolden, som det den Gang drejede sig om, var Stillingen den, at Socialdemokraterne stemte for den Toldlov, som var Venstres og den højtærede daværende Finansministers, og det var efter visse Aftaler, og et af de allervæsentligste Momenter i disse Aftaler var netop, at Kultolden skulde falde bort. Jeg synes derfor, det ærede Medlem som Minister maatte have haft meget væsentlige Grunde til ikke at forandre denne Aftale, som netop var Forudsætningen for et helt Partis Tilslutning til Toldloven. Jeg synes, at hvis der er noget Sted, hvor selve Sagen skulde være afgørende for, om det var lovmedholdeligt eller ej, maa der her foreligge et Tilfælde, hvor det efter det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Mening ikke var lovmedholdeligt at lovgive paa Finansloven.

Pürschel: Den højtærede Forsvarsminister talte om en juridisk Fortolkning. Det eneste, jeg har gjort, er, at jeg har læst Ministerens egne Udtalelser op og sagt til Ministeren, at han paa en Række Møder har sagt dette: Skal denne Ordning administreres loyalt, saa bliver det ikke af mig; jeg vil ikke sidde som Forsvarsminister og administrere en Forsvarsordning, jeg vil kun være Afrustningsminister, det er i Virkeligheden det, som Ministeren har sagt omkring paa Møderne. Jeg har, som sagt, kun gentaget Ministerens egne Ord.

Dernæst sagde den højtærede Minister, at naar vi har vedtaget denne Finanslov,

staar Loven af 1922 ganske uforandret. Ja, den staar ganske uforandret, dens Bestemmelser er blot blevet til Luft, men selvfølgelig staar den der endnu. Det er rigtigt. Men Indkaldelserne, som skulde finde Sted, har ikke fundet Sted, og vilde man derfor bringe Loven i Overensstemmelse med det, som sker, saa maatte man ændre den. Men man kan naturligvis lade Loven staa og blot lade den sove. Det har man jo kendt tidligere.

Rode: Efter at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard havde betegnet den Fler-talsafstemning, som fandt Sted i Gaar, som indeholdende et konstitutionelt Overgreb, har det ærede Medlem Hr. Pürschel forsøgt at overbyde dette ved at betegne det som et Forsøg paa at faa en Bestemmelse vedtaget paa en ulovlig Maade. Der kan det ærede Medlem Hr. N. Neergaard se, hvad der følger af at fremsætte saadanne uovervejede Bemærkninger. Det var virkelig meget morsommere og behageligere for det ærede Medlem, den Gang han i Samlingen 1911—12 stod og tilbageviste det daværende Medlem Wulffs urimelige Paa-stande paa dette Omraade og dokumenterede, hvorledes det var overensstemmende Teori og Praksis gennem hele vor konstitutionelle Levetid at bruge Finansloven til at forandre bestaaende Love. Nu sagde det ærede Medlem, at jeg havde ikke behovet at tage denne Udtalelse op, for jeg kunde have citeret ham fra i Gaar. Nej, det kunde jeg ikke, for der kom i Gaar en meget væsentlig Afsvækkelse af det, det ærede Medlem havde udviklet tidligere om dette Spørgsmaal. Man kunde selvfølgelig — det fastslog jeg i Gaar, at det ærede Medlem havde sagt — lovgive paa Finansloven, men det var mindre Ting, Bagateller, saadant, som rørte lidt ved Smaating; men det, som det ærede Medlem overfor Wulff og det daværende Højre gjorde, var netop gennem en Række Eksempler at vise, hvilke vigtige Afgørelser man havde kunnet træffe ved Forandringer paa Finansloven. Det, jeg har vendt mig imod, var det ærede Medlems Betegnelse af Folketingets Holdning som et konstitutionelt Overgreb. Denne Sag gaar jo nu sin forfatningsmæssige Gang videre, men at sende den herfra til Landstinget med den Paastand, at der af Folketinget er begaaet et konstitutionelt Overgreb, er en saa uhørt Paastand, naar man har liggende bag sig hele den Række Udtalelser om, hvad der er konstitutionel Teori og Praksis, at den maa tilbagevises.